

Obsodba

Sporočilo

Janezov veliki evangelij, knjiga 11, poglavje 73

Gospod: Sprevod je šel zdaj preko Cedrona skozi ista vrata, skozi katera je bil potekal Moj prihod. Tempeljske straže so Me vodile najprej k Hanu, ki je bil tast velikega duhovnika Kajfe. Hana je bil zato prvi, h kateremu so Me privedli, ker je bil Kajfov namestnik in je bil v tej zadevi zmeraj zelo aktiven.

Način, kako Me je Hana sprejel in tudi Petrov primer, je opisan v Janezovem Evangeliju in o tem lahko tam preberete.

Hana Me je zvezanega poslal h Kajfu.

Juda, ki je tedaj uvidel, da se bo po vsem videzu vse drugače odigralo, kot je mislil in je videl, kako so Me odpeljali, nam je sledil osupel in prestrašen glede uspeha svojega namena. Tudi on se je hotel z Menoj zriniti do velikega duhovnika, vendar so mu preprečili vstop.

Pri Kajfi je bil zbran celotni Veliki svet, ki je že zdavnaj nepotrpežljivo in v kovanju maščevanja čakal na Moj prihod. Tam je bila zdaj proti Meni podana obtožba. In proti Meni so nastopile priče, ki naj bi potrdile, da sem Jaz veleizdajalec. Za to so uporabili predvsem prihod, pa tudi to, da sem si drznil vstopiti v svetišče in si s tem prilastil duhovniško oblast, ki je nimam. Nato so trdili, da hočem dvigniti ljudstvo proti rimskemu cesarju, da bi Samega Sebe naredil za kralja. Ko pa je prišlo do tega: da bi privedli priče, ki bi lahko potrdile, da so Moje besede imele ta namen, niso našli nobenih. Končno so nastopile priče, ki so trdile, da sem Jaz govoril: »Zrušite ta tempelj in v treh dneh ga bom spet postavil!«

Kajfa je tedaj rekel, da je to sramotenje samega templja (in Boga). Da bi to storil, bi bila potrebna Božja sila, ki jo bo lahko imel samo Gospodov Maziljenec, ki bo nekoč prišel v veliki moči. Jaz pa sem rekel, da sem Jaz Kristus, Maziljenec, in potem Me je rotil, naj povem, ali sem res Kristus, Božji Sin.

Na to sem odgovoril Jaz: »Ti praviš! - Vendar vam rečem: Odslej boste videli Sina človekovega sedeti na desnici Moči in priti na oblakih neba.«

Tedaj je veliki duhovnik raztrgal svoja oblačila in rekel: »Sramotil je Boga! Kaj bi potrebovali še drugih prič?! Slišali ste Njegovo bogokletje!«

Seveda so se takoj vsi strinjali. Zakaj v Svetu so bili zbrani samo taki, o katerih je Kajfa vedel, da so mu vdani in mu želijo ustreči. Tistim pa, ki so Mi bili nekako prijateljsko naklonjeni, so prikriili svoj namen, namreč da Me hočejo ujeti. Tako je bila tudi smrtna obsodba hitro opravljena. In šlo je samo zato, da dobijo dovoljenje Poncija Pilata.

Zarana so Me odvedli tja in deželnemu oblastniku predočili zadevo: Jaz naj bi bil upornik in bogoskrunilec in naj bi kot tak zaslužil smrt. Poncij Pilat, ki mu je bil Moj prihod dobro znan in pri tem ni mogel najti ničesar uporniškega, Me je skušal rešiti, ker se je kot Rimljan nagibal k temu, da je v Meni videl neke vrste polboga s posebni-

mi močmi. Govoril je z Menoj, kot lahko berete v Janezovem Evangeliju, in pred sodno hišo stoječim templjarjem je rekel, da na Meni ne najde nobene krivde.

Nato je stopil predenj eden od višjih duhovnikov in mu ponovno razložil, da sem Jaz potoval po deželi in pridigal proti templju in njegovim služabnikom, ki so vendar Božji namestniki in duhovna oblast dežele.

Ob tej priliki je bilo tudi povedano, da sem iz Galileje.

Ko je Pilat slišal to (zadnje) sporočilo, je bil vesel in je v tem videl izhod, kako bi se rešil cele zadeve. Galileja je bila namreč pod Herodovo vrhovno oblastjo in tako je tu lahko samo on izrekel sodbo. Pilat je torej na kratko končal zaslišanje in ukazal, naj Me odvedejo k Herodu, da bi ta sodil enemu od svojih podložnikov.

Herod se je zelo razveselil, ko so Me pripeljali k njemu, ker se je tako izpolnila njegova želja, da bi Me osebno videl in ker se je hotel prepričati, kaj je resničnega na mnogih govoricah o Moji čudežni moči. Takoj Me je dal pripeljati predse in je ukazal navzočim, naj se vsi umaknejo.

Ostala sva sama. Izrazil je svoje začudenje, da se je mož kot sem Jaz, ki vendar razpolaga s posebnimi močmi, dal ujeti, in hotel je vedeti, kako se je to lahko zgodilo. Jaz pa mu nisem odgovoril, tako da je bil zaradi tega v zadregi in je resno zahteval, da hoče dobiti Moj odgovor. Ker sem še naprej molčal, je postajal vedno bolj zlovoljen in končno ga je popadel tako velik bes, da je stekel k Meni in Mi grozil z mučenjem.

Jaz pa sem ga samo mirno pogledal in takoj je stari grešnik ob tem pogledu tako vztrepetal v svojem srcu, da je preplašen poklical druge. Pred Menoj ga je obšel velik strah. Da bi prikril svoj strah, se Mi je posmehoval pred dvornimi služabniki, ki so z enako posmehljivim govorjenjem takoj pritegnili svojemu vladarju.

Herod se je čutil prevaranega v svojih pričakovanjih, da bi z Mojo nadnaravno močjo lahko dosegel kaj zase in je hotel zdaj iz cele zadeve potegniti vsaj toliko koristi, kot je to bilo mogoče. Zato je ukazal, da Me odvedejo spet nazaj k Pilatu in mu z ustrežljivimi besedami dal sporočiti, da se rad podvrže vrhovni oblasti Rima in se zato odpoveduje temu, da bi sodil svojemu podložniku, ki se je po razsodbi templja hotel upreti tudi vrhovni oblasti Rima.

Oblečen v belo obleko, ki Mi jo je Herod ukazal dati v znak uklonitve, sem prišel nazaj k Pilatu, ki nad Mojim povratkom ni bil posebno navdušen, pač pa nad Herodovim ravnanjem, ki je bilo kasneje tudi razlog za popolno pomiritev med obema oblastnikoma.

Pilata je medtem posvarila njegova žena, ki je v sanjah videla, kako je Sin ločeval dobre in hudobne, in Pilat si je zaradi tega prizadeval, da bi Me izpustili. Zato je prišel na misel, da bi ljudstvu predlagal, naj Me oprostijo, ker je bila navada, da v

velikonočnem času spustijo enega od zločincev, za katerega je glasovalo ljudstvo. Duhovniki in templjarji pa so zbrali vse svoje privrženke, ki so zdaj stali pred sodno hišo in niso pustili zraven nikogar od preostalega ljudstva, tako da ustrahovana, Meni naklonjena ljudska množica ni stala v neposredni bližini, temveč samo ta tempeljska svojat, ki je z vso močjo poskušala doseči svoj cilj, da Me odstrani.

Ker je bil Baraba pri templju dobro zapisan, je na vprašanje deželnega oblastnika, katerega jetnika naj izpusti, takoj prišel dogovorjeni klic »Barabo!« in zahteval, naj Mene križajo, pri čemer je bilo vedno poudarjeno, da sem upornik in proti cesarju.

Pilat si ni več znal pomagati, ker je bilo proti Meni izrečenih dovolj obtožb, on pa sam pri sebi ni mogel potrditi vprašanja krivde. Mislil je torej, da Mi bo s samim bičanjem naloženo dovolj kazni in zato jo je prisodil. In tako sem bil bičan.

Po tej kazni so Me hlapci pripeljali ven v usmiljenja vrednem stanju, v škrlatnem plašču in okronane ga s trnjem, ker je Pilat upal, da bo Jude, ko bodo to videli, prevzelo sočutje in Me bo lahko osvobodil!.

Vendar so bila judovska srca trša od kamna in spet so kričali: »Križaj ga! Križaj ga!«

Pilat je ponovno rekel, da na Meni ne najde krivde, ki bi zaslužila smrt in da sem zdaj dovolj kaznovan.

Tedaj so najbolj zagrizeni farizejski duhovniki, ki so stali v prvih vrstah, zakričali: »Umreti mora, ker je bogoskrunilec! Samega sebe je naredil za Božjega sina! In po našem zakonu je tisti, ki skruni Boga, zapisan smrti!«

Tedaj se je Pilat še bolj prestrašil, ko je to slišal, ker je njegovo rimsko mnenje, da sem morda polbog, s tem dobilo ponovno potrdilo. Zato je spet šel v hišo, v katero so Me hlapci pravkar pripeljali nazaj in Me vprašal, od kod sem, to pomeni, kakšnega izvora in iz katere dežele, ker je hotel verjeti Meni, ne Mojim tožnikom.

Jaz pa mu nisem odgovoril, kot to navaja Janez, in tudi nadaljnji dogodki so se odvijali po tem opisu.

Pilat, ki je bil sedaj ustrahovan - ker je poznal tempelj in je vedel, da je ta sposoben česar koli, kadar hoče kaj uveljaviti -, je zato hotel zadevo končati in je sedel na sodniški stol - takšna je bila pri Rimljanih navada, če je bilo treba izreči neizpodbitno sodbo. Še enkrat Me je postavil pred ljudstvo in vprašal, koga naj izpusti.

Privrženeci so spet zakričali: »Barabo!«

Zato so poslali po tega jetnika, da bi ga spustili na prosto. Potem je Pilat pokazal Name in rekel: »Poglejte sem, vašega kralja! - Kaj naj se zgodi z njim?«

Tedaj je krdelo spet kričalo: »Križaj ga!« - Pilat je posmehljivo odvrnil: »Ali naj križam vašega kralja?«

Nato je eden od velikih duhovnikov stopil naprej in rekel z močnim poudarkom: »Mi

nimamo drugega kralja razen cesarja! Ta pa je proti cesarju in se je sam oklical za kralja. Krivda je njegova!«

Tedaj je Pilat rekel zelo resno: »In če bo vendarle prelita nedolžna kri?«

»Potem naj njegova kri pride nad nas in nad naše otroke!«, je glasno zavpil veliki duhovnik. In privrženci so hrupno pritrdili temu vzkliku in ga večkrat ponovili.

Tedaj je Pilat videl, da Mi ne more pomagati, ne da bi sebe spravil v velike neprilike. Bal se je tudi, da bi rimski ugled lahko trpel, če bi preveč popustil. Da pa bi na zunaj pokazal, da se ne čuti odgovornega, si je pred vsem ljudstvom umil roke in rekel:

»Jaz sem nedolžen pri krvi Tega pravičnika! Zakaj po našem zakonu se ni pregrešil. Kot pravite, je po vašem zakonu morda drugače. - In tako Ga zdaj predajam vašemu zakonu!«

Nato Me je izročil pripravljenim tempeljskim stražarjem, ki so Me potem strpali v zapor ob istem času, kot je bil izpuščen morilec in cestni ropar Baraba, ki ga je množica pozdravila z glasnimi klici.

[Jakob Lorber](#)

[Križ in krona](#)